

Μάρκος Κρητικός

ΑΡΣΗ
ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΙΚΟΥ

μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2014

ΝΕΦΕΛΗ / ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μάρκος Κρητικός, Άρση απαγορευτικού

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Επιμέλεια-διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

1η έκδοση, Ιούλιος 2014

ISBN: 978-960-504-111-3

Για την ελληνική έκδοση:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Μάρκος Κρητικός

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

e-mail: info@nnet.gr

www.nnet.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Το πρωινό βοριαδάκι φούσκωνε τις λευκές κουρτίνες σαν πανιά ιστιοφόρου, αφήνοντας τις ακτίνες του ήλιου να τρυπώνουν στο δωμάτιο και να γίνονται κινούμενοι φωτεινοί λεκέδες στον απέναντι τοίχο. Άνοιξα τα μάτια μου και χάζευα την αιωρούμενη σκόνη που χόρευε στο φως και χανόταν μαγικά στη σκιά. Άναψα τσιγάρο και χουζούρεφα στον άσπρο καναπέ, ένα απ' τα λιγοστά έπιπλα στο καθιστικό που χωριζόταν με πάσο από μια μικρή κουζίνα στο χρώμα του ξανθού ξύλου. Σηκώθηκα νωχελικά και πήγα να φτιάξω ένα καφεδάκι, απολαμβάνοντας ξυπόλυτος την επαφή με το μαρμαρίνο πάτωμα.

Βγήκα στην αυλή και κάθισα σ' ένα πέτρινο πεζούλι αγναντεύοντας τη θάλασσα, γοητευμένος απ' την απεραντοσύνη της, όπως κάθε δυστυχημένος άνθρωπος της πόλης που μια ολόκληρη ζωή ο ορίζοντάς του βολοδέρνει από τοίχο σε τοίχο. Η νοσταλγία έβγαλε στον αφρό της μνήμης ανέμελες στιγμές των νεανικών μου χρόνων. Ένιωσα μια πρωτόγνωρη ικανοποίηση που μπορούσε να γιατρέψει το μυαλό μου ακόμα κι απ' την επάρατο νόσο της καθημερινότητας. Τα είχα καταφέρει! Ήμουν εδώ για να γεννήσω την καινούρια ζωή που τόσα χρόνια κυοφορούσαν οι πιο αισιόδοξες σκέψεις μου.

Ετοιμάστηκα με άσκοπη βιασύνη, μάλλον από συνήθεια, πήρα μαζί μου τους απλήρωτους λογαρια-

σμούς που περίμεναν μήνες να με υποδεχτούν πίσω απ' την πόρτα και βγήκα στο δρόμο.

Το σπίτι μου είναι στην άκρη της Χώρας κοντά στο καινούριο λιμάνι, εκεί που το κύμα βρίσκει στο δρόμο του την άνυδρη κυκλαδίτικη γη. Περιπατούσα δίπλα στη θάλασσα, κοιτώντας το βυθό με διεγερτική προσμονή να μου αποκαλύψει κάποιο απ' τα μυστικά του. Κοντοστάθηκα μπροστά στην αστυνομία κι άναψα τσιγάρο. Η παρουσία του αρματωμένου μπάτσου στην είσοδο μου φάνηκε τόσο περιττή, σχεδόν αστεία, μέσα στη γαλήνη του τοπίου. Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν επτά και μισή. Το νησί ξυπνούσε ανέμελα και διακριτικά, με σεβασμό στις αισθήσεις.

Έφτασα στην κεντρική πλατεία με τη μεγάλη μαρμαρίνη εξέδρα. Μπροστά μου ξετυλίχτηκε η ανηφόρα της πίστης, που κατέληγε στο ναό της Παναγίας, σήμα κατατεθέν της ανθρώπινης ελπίδας. Άρχισα ν' ανεβαίνω με ανάσα βαριά, πληρώνοντας έναντι λογαριασμού που έχω ανοίξει εδώ και χρόνια με τη Philip Morris για τις πολύτιμες υπηρεσίες που μου παρέχει. Προσπέρασα μια γυναίκα που ανέβαινε στα γόνατα. Ο δικός μου Θεός δε θέλει ανθρώπους να τον παρακαλούν γονατιστοί. Δεν έχει ανάγκη τόση κολακεία.

Μπροστά στον επιβλητικό ναό στάθηκα για λίγο να ξαποστάσω. Έκανα το σταυρό μου, όχι σαν εκδήλωση πίστης αλλά από βαθύ σεβασμό στον ανθρωπινό πόνο που έχει κατατεθεί σ' αυτόν εδώ το χώρο από κάθε γωνιά της γης. Ακολούθησα τον περίβολο του ναού και αντίκρισα τους ψηλούς σταχτοπράσινους

φύλακες των πεθαμένων, που στέκονταν περήφανοι σαν να βαστούσαν στις μύτες τους το θόλο του ουρανού, για να κρατήσουν σε απόσταση την αθάνατη ψυχή απ' το φθαρμένο σώμα. Πλησίασα στην τελευταία κατοικία της μάνας μου κι έκατσα δυο-τρία λεπτά με ψεύτικη ευλάβεια. Συνειδητοποίησα γι' άλλη μια φορά ότι δε μένει εκεί κι έφυγα πάλι μαζί της όπως είχαμε έρθει, χαζεύοντας τα περίτεχνα μαρμάρινα κουκούλια, απ' όπου είχαν ξεπηδήσει σαν πολύχρωμες πεταλούδες για να συνεχίσουν το άχρονο ταξίδι τους. Με αταίριαστη για το χώρο ευφορία, κατηφόρισα πάλι προς τη θάλασσα που τραβούσε επίμονα τα αόρατα νήματα του μυαλού μου.

Στη μέση του λιμανιού, δίπλα στις βάρκες και τους σωρούς με τα δίχτυα, ήταν τα ψαράδικα. Πίσω απ' τους μαρμάρινους πάγκους τρεις ντόπιοι, με στεγνά πρόσωπα και βλέμμα γαλήνιο κάτω απ' τα μαύρα ναυτικά τους καπέλα, απολάμβαναν το καφεδάκι τους. Οι λιγοστοί περαστικοί κοντοστέκονταν σιωπηλά μπροστά στηνπραμάτεια της θάλασσας σαν να παρατηρούσαν έργο τέχνης. Κομπάρσοι στη βουβή σκηνή μια παρέα γάτων που παρακολουθούσαν εκστασιασμένοι από απόσταση, προσδοκώντας μια γενναιόδωρη πράξη ή έστω κάποιο ατύχημα.

Σταμάτησα μπροστά στην τράπεζα και χώθηκα μέσα για να πληρώσω τα χρέη μου. Το γνώριμο περιβάλλον με μετέφερε ακαριαία στο χώρο εργασίας μου και μου προκάλεσε τον ανόητο φόβο ότι θα βρεθώ ξαφνικά πίσω απ' το γκισέ. Πήρα χαρτάκι προτεραιό-

τητας, πατώντας το κουμπί με τον χαρακτηριστικό ήχο που έχει γεμίσει τρύπες το μυαλό μου, και κάθισα σε μια απ' τις λιγοστές καρέκλες στο χώρο υποδοχής. Ένιωθα πολύ περίεργα. Είχα τουλάχιστον δέκα χρόνια να επισκεφτώ τράπεζα σαν πελάτης. Γύρισα το κεφάλι και κάρφωσα το βλέμμα μου στις λωρίδες της θάλασσας πίσω απ' τα γκρι σκονισμένα στόρια. Οι σκέψεις μου ταξίδευαν απ' τα Πατήσια στο νησί, ώσπου χάθηκαν στα βάθη του πελάγους που απλωνόταν μπροστά μου.

«Ληστεία! Μην κουνηθεί κανείς!» ακούστηκε δυνατά και γύρισα το κεφάλι μου ξαφνιασμένος.

Είδα τρεις μαυροντυμένους τύπους με κράνη μηχανής να εισβάλλουν στην τράπεζα. Ο ένας στάθηκε στην πόρτα, ο δεύτερος πήγε μπροστά στο γραφείο του διευθυντή και ο τρίτος κατευθύνθηκε προς τα ταμεία. 'Οχι, ρε πούστη! Έχω φάει τρεις ληστείες στην τράπεζα... αλλά ληστεία στο νησί! Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Μου φάνηκε σαν κακόγουστη φάρσα, όπου από στιγμή σε στιγμή οι τρεις τύποι θα έβγαζαν τα κράνη και όλοι μαζί παρέα θα γελάγαμε για την ομολογουμένως πετυχημένη αναπαράσταση. Ο τύπος που στεκόταν στην πόρτα κρατούσε με τα δυο χέρια ένα Καλάσνικοφ στραμμένο καταπάνω μας, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στο δρόμο.

«Πού είναι τα λεφτά!» φώναξε με άγριο ύφος ο άλλος ληστής έχοντας κολλήσει ένα περίστροφο στο σβέρκο του διευθυντή.

«Μη μας πειράξετε, θα σας δώσω τα χρήματα», ψέλλισε έντρομος και κινήθηκε σκυφτός προς το

βάθος, ακολουθούμενος απ' το ληστή που τον σημάδευε στο κεφάλι από απόσταση λίγων εκατοστών. Άνοιξε ένα μεγάλο δίφυλλο ντουλάπι πίσω απ' τα ταμεία. Από τη θέση που καθόμουν μπόρεσα να δω το χρηματοκιβώτιο, που μου φάνηκε ίδιο μ' αυτό που είχαμε κι εμείς στην Αθήνα. Ο τρίτος ληστής ήταν ήδη πίσω απ' το γκισέ και με γρήγορες κινήσεις άδειαζε σε μια μαύρη σακούλα τα χρήματα των ταμείων.

Βιώνοντας για τέταρτη φορά στη ζωή μου μια τέτοια σκηνή, ήμουν αρκετά ψύχραιμος. Ευτυχώς δεν είχαμε υστερικές αντιδράσεις απ' τους υπαλλήλους και τον λιγοστό κόσμο. Έστριψα αργά το κεφάλι μου και είδα πίσω μου μια ηλικιωμένη γυναίκα. Κρατούσε σφιχτά απ' το χέρι ένα κοριτσάκι. Η απορία στο βλέμμα τους για κάτι τόσο ξένο που διαδραματιζόταν μπροστά τους υπερίσχυε του φόβου. Δίπλα μου καθόταν ένας γεροδεμένος άντρας γύρω στα τριάντα με μπλε φόρμα εργασίας. Στο φαγωμένο απ' τον ήλιο και την αλμύρα πρόσωπό του δεν μπορούσες να διακρίνεις τα λεπτά χαρακτηριστικά του εσωτερικού του κόσμου. Τα χοντρά δουλεμένα χέρια του κρέμονταν απ' τους ώμους του σαν τα κουπιά των καϊκιών. Μου φάνηκαν όλοι αρκετά ψύχραιμοι. Ο πανικός είναι πιο επικίνδυνος απ' τους απαιτητικούς πελάτες που περνάνε απ' την τράπεζα για μια γρήγορη ένοπλη ανάληψη.

Ο ληστής πίσω απ' το γκισέ είχε αδειάσει τα ταμεία και είχε έρθει μπροστά μας σε απόσταση ενός μέτρου. Κάρφωσα το βλέμμα μου στον απέναντι τοίχο προσπαθώντας να μείνω εντελώς ακίνητος. Έλεγχα ακόμα και την αναπνοή μου, με την ψευδαίσθηση

ότι έτσι θα περνούσα εντελώς απαρατήρητος. Στην άκρη του ματιού μου, ο δεύτερος ληστής έπαιρνε ένα τούβλο πεννητάρικά απ' τα χέρια του σκυφτού μπροστά στο χρηματοκιβώτιο διευθυντή. Σε λίγα δευτερόλεπτα μ' ένα νεύμα αυτός που στεκόταν στην είσοδο τους ειδοποίησε ότι έπρεπε να φύγουν. Ο ληστής που ήταν στο χρηματοκιβώτιο έσπρωξε το διευθυντή και κινήθηκε αστραπιαία προς την πόρτα, κι αυτός που ήταν μπροστά μας έκανε μεταβολή.

«Άντε και καλή τύχη, μάγκες», ψιθύρισα ξεφυσώντας ανακουφισμένος.

Ο γεροδεμένος τύπος που καθόταν δίπλα μου πετάχτηκε απ' την καρέκλα του...

«Μηηηη!» Μια βουβή παρατεταμένη κραυγή τράνταξε το στήθος μου, έσφιξε σαν τεντωμένος κάβος κάθε νεύρο του κορμιού μου κι έγινε απόκοσμος αντίλαλος στα τοιχώματα του άδειου μυαλού μου.

... γράπωσε το ληστή από πίσω, τον έσφιξε στην αγκαλιά του κι άρχισε να τον ταρακουνάει τόσο δυνατά που το όπλο έπεσε απ' τα χέρια του και σύρθηκε γρατζουνώντας ανατριχιαστικά το πάτωμα. Ο ληστής που είχε φτάσει στην πόρτα κινήθηκε αποφασιστικά προς το μέρος τους, ύψωσε το όπλο και το ακούμπησε στον αριστερό ώμο του νεαρού. Ακούστηκε ένας διπλός πυροβολισμός, σαν άκυρη εκκίνηση αφέτη σε αγώνα δρόμου. Ακολούθησε μια αλλόκοτη βοή, που σκέπασε κάθε ήχο λες και παρεμβαλλόταν ένα αόρατο τζάμι.

Ο νεαρός έκανε δυο βήματα πίσω τρεκλίζοντας και σωριάστηκε στην καρέκλα δίπλα μου, γέρνοντας

στον ώμο μου σαν άψυχη κούκλα. Πηχτές σκούρες σταγόνες σαν ζεστό βουλοκέρι άρχισαν να πέφτουν πάνω στους φακέλους που κρατούσα σφιχτά στο χέρι μου. Γλιστρούσαν αργά πάνω στο λευκό χαρτί και γίνονταν ένα λεπτό βυσσινί κορδόνι που έφτανε μέχρι το πάτωμα.

Σήκωσα το βλέμμα μου με κόπο και είδα τους ληστές να χάνονται στο δρόμο. Η τρομακτική σιωπή που πάγωσε το χρόνο έσπασε απ' το κλάμα του μικρού κοριτσιού πίσω μου. Ένα κλάμα γοερό κι ανατριχιαστικό. Σηκώθηκα αργά, αποφεύγοντας να κοιτάξω τον άντρα, και με μικρά βήματα κατευθύνθηκα προς την πόρτα. Ένιωθα κηλίδες αίματος να ποτίζουν τα ρούχα μου κάνοντας το ύφασμα να κολλάει πάνω μου σαν λερωμένη γάζα. Πέρασα απέναντι σέρνοντας τα πόδια μου, ενώ προσπαθούσα να ρουφήξω την αύρα της θάλασσας χωρίς να τα καταφέρνω. Μια έντονη μυρωδιά σφαγείου νόμιζα ότι αναδίνεται από μέσα μου. Διπλώθηκα στα δυο και ξέρασα. Πίσω μου οι υστερικές φωνές δυνάμωναν και γίνονταν ένας απόκοσμος αλαλαγμός. Σηκώθηκα αργά κι ανοιγόκλεισα τα βουρκωμένα απ' την ένταση μάτια μου. Στη γαλήνη του γαλάζιου ορίζοντα είδα στ' ανοιχτά το όνειρό μου σαν χάρτινο βαρκάκι που μπάζει νερά να βυθίζεται αργά στο πέλαγος.

ΑΘΗΝΑ, ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΚΑΥΣΩΝΑΣ

Η ετοιμοθάνατη γριά, μ' ένα αεροπλανικό κόλπο που θα ζήλευε και η Κομανέτσι, πήδηξε ξαφνικά μέσα απ' το γκισέ κι άρχισε να με χαστουκίζει με το βιβλιάριο των καταθέσεων. Χούφτωσε με λύσσα τα όργανά μου πάνω απ' το παντελόνι κι άρχισε να τα ζουλάει ρυθμικά όπως κάνει κάθε πρωί στη λαστιχένια φούσκα του πιεσόμετρου.

«Δώσε μου το πιο μεγάλο επιτόκιο, αγόρι μου! Δώσ' το μου τώρα, μπορείς!» αναφώνησε με πάθος, αφήνοντας να φανεί ένα μέρος απ' το τελευταίο ελαττωματικό μοντέλο τεχνητής οδοντοστοιχίας που ο ΕΟΠΥΥ έχει ανακαλέσει για τεχνικό έλεγχο.

«Δύο κόμμα οκτώ!» ούρλιαξα μη αντέχοντας τον αφόρητο πόνο.

«Κι άλλο, αγόρι μου! Δώσ' μου κι άλλο!» φώναξε με λύσσα σφίγγοντας πιο δυνατά τη λαβή.

«Τρία!... Πάρε τρία!» φώναξα με όσες δυνάμεις μου απέμειναν.

Οι γέροι έξω απ' το γκισέ άρχισαν να χειροκροτούν και να ζητωκραυγάζουν, με τους πιο ενθουσιώδεις να χορεύουν αγκαζέ τσιγκολελέτα και να πετάνε τα καπέλα τους στον αέρα, εκνευρίζοντας το χάρο που είχε περάσει μήπως και τσιμπήσει τον τελευταίο πρωινό πελάτη. Η γριά άφησε τον τσαλακωμένο ανδρισμό μου, μ' έπιασε με νάζι απ' το πιγούνι κάνο-

ντας τα χείλια μου να σουφρώσουν και μου έριξε ένα ρουφηχτό φιλί. Προσπάθησα να την απωθήσω βίαια, αλλά τα μπαγιατικά χείλια της είχαν κολλήσει σαν βεντούζα στο στόμα μου. Ο αέρας στα πνευμόνια μου άρχισε να τελειώνει και το στήθος μου να καίει.

Πετάχτηκα απ' το κρεβάτι κάθιδρος, προσπαθώντας με βαθιές ανάσες να επαναφέρω το οξυγόνο στον οργανισμό μου σε φυσιολογικά επίπεδα. Ο Πασχάλης δίπλα μου με κοίταξε απορημένος και μ' έναν αναστεναγμό βαριεστημένης κατανόησης άφησε τα βλέφαρά του να κατηφορίσουν αργά συνεχίζοντας την καλοκαιρινή σιέστα. Έδιωξα απ' το μυαλό μου τον μεσημεριανό εφιάλτη που οφείλεται κατά πάσα πιθανότητα στην απεριόριστη εκτίμηση που τρέφω για το επάγγελμα του τραπεζικού και κοίταξα το ρολόι πάνω στο παλιό σκαλιστό κομοδίνο.

Ήταν πέντε και τέταρτο. Έπρεπε να περάσουν τουλάχιστον τέσσερις ώρες για να ξεκουμπιστεί άλλη μια ατέλειωτη πυρωμένη μέρα του Ιουνίου, με την ελπίδα όλων να πάρει μαζί της την αποπνικτική ατμόσφαιρα που δημιουργεί το μπετό που κοχλάζει κάτω απ' τον ηλιοκαμένο αττικό ουρανό. Άναψα τσιγάρο και πήγα στην κουζίνα. Έβαλα ένα παγωμένο νερό και, για να μην το πιω σκέτο, ξετύλιξα κι άρχισα να μασουλάω ένα σοκολατάκι. Κοιτούσα με απορία το περιτύλιγμα προσπαθώντας να καταλάβω γιατί αυτή η στρουμπουλή κυρά με το λαδωμένο μαλλί και το ανόητο χαμόγελο κατάφερε να γίνει τόσο διάσημη. Το γνώριμο νιαούρισμα απ' το μπαλκόνι έβαλε τέλος

στις σκέψεις μου. Άνοιξα την μπαλκονόπορτα και, μαζί με τη Ζουζού, τρύπωσε στο δωμάτιο μια πηχτή φλογερή ανάσα που έκαψε το πρόσωπό μου. Έκλεισα απότομα και σωριάστηκα στο γραφείο βλαστημώνας που δεν είχα φροντίσει να φτιάξω εγκαίρως το χαλασμένο ερκοντίσιον. Η Ζουζού είχε ήδη κουλουριαστεί μπροστά στον ανεμιστήρα. Άνοιξα τον υπολογιστή κι έβαλα μουσική. Το «Do You Love Me» του Nick Cave μάταια προσπάθησε να με ταξιδέψει σε μέρη δροσερά.

Εάπλωσα στο κρεβάτι και κοίταξα νευρικά κάθε λίγο και λιγάκι το ρολόι. Οι δείκτες του έμοιαζαν να έχουν ρίξει άγκυρα, περιμένοντας το πρώτο δροσερό αεράκι που θα έφερνε μαζί του το ηλιοβασίλημα. Ο βασανιστικά μονότονος ήχος του ανεμιστήρα, που έστελνε κατά ριπές βραστό αέρα, στρίμωχνε τη βαρεμάρα μου κοντά στα όρια της απελπισίας. Για κακή μου τύχη άνοιξα την τηλεόραση. «Καμίνι που βράζει η Αθήνα... Ο υδράργυρος θα σκαρφαλώσει αύριο στους 42 βαθμούς... Απαισιόδοξοι οι μετεωρολόγοι...» κι άλλα τέτοια δροσιτικά πρόλαβα ν' ακούσω μέσα σε δύο λεπτά. Ρεπόρτερ και δημοσιογράφοι τσίριζαν στα πρόθυρα υστερίας, με φόντο αποκαμωμένους γέρους που έπρεπε να διαλέξουν γρήγορα αν θα πεθάνουν από θερμοπληξία ή απ' τον πανικό που έσπερναν τα κανάλια.

«Τρομολαγνεία! Η αλάνθαστη συνταγή για υψηλή τηλεθέαση», ψιθύρισα ξεφυσώντας αηδιασμένος κι άλλαξα κανάλι. Και ως συνήθως, όταν πιάνω το μαρφαέτι, έπεσα απ' τη Σκύλλα στη Χάρυβδη. Το ρόλο

της Χάρυβδης, της τρομερής ρουφήχτρας, έπαιζε με χαρακτηριστική άνεση και εξαιρετική επιτυχία ο ευτραφής αρχηγός. Ο «εγώ ως μελλοντικός ηγέτης» έβγαζε λόγο από κάποιο μπαλκόνι σε απαθείς περιφερόμενους που είχαν πάει με κρύα καρδιά να βγάλουν την υποχρέωση των τελευταίων διορισμένων συγγενών. Είμαστε σε παρατεταμένη προεκλογική περίοδο, που βυθίζει τη χώρα ακόμα πιο βαθιά στη φτώχεια. Ο λαός, εκτός του καύσωνα, έχει άλλον ένα λόγο να βράζει, έτοιμος να εκραγεί. Το ρόλο της βαλβίδας εξαέρωσης στη χύτρα της οργής έχει αναλάβει ο Αλέξης. Το σύστημα γνωρίζει καλά ότι μόνο μια παρθένα θα μπορούσε να πουλήσει ελπίδα στη χώρα μας και τη γέννησε εγκαίρως. Οι παλιές πουτάνες που διαισθάνονται τον κίνδυνο έχουν αρχίσει να μοιράζουν η μια στην άλλη πιστοποιητικά παρθενίας.

Κατά τις επτά και μισή αποφάσισα να βγω στον κήπο. Ο Πασχάλης με ακολούθησε συμφωνώντας με την ιδέα. Ο ήλιος, που μόλις είχε σταματήσει να ξερνάει καυτή λάβα στην πόλη, έδωσε το σύνθημα για λήξη του συναγερμού. Ρολά σηκώνονταν δειλά, πόρτες άνοιγαν και άνθρωποι κάθε ηλικίας και εθνικότητας έβγαιναν από χαρακώματα και καταφύγια σε κάθε κόγχη του τσιμέντου για ν' ανασάνουν.

Πήρα το λάστιχο κι άρχισα να καταβρέχω με μανία τα διφασμένα φυτά. Ρύθμισα το νερό να τρέχει με πίεση σε μικρά σταγονίδια και με τάχα αδέξιες κι άτσαλες κινήσεις έβρεχα τα πόδια μου. Η απόλαυση κορυφώθηκε όταν οι πρώτες σταγόνες δρόσι-

σαν το πρόσωπό μου. Άξιος παρτενέρ στο χορό της τεχνητής βροχής ο Πασχάλης, δεν έχασε ευκαιρία να χοροπηδάει και να κυλιέται στα βρεμένα πλακάκια σαν παλαίμαχος μπρέικ ντάνσερ. Κάποια στιγμή μέσα στο παιχνίδι μας ένιωσα απ' τις γύρω πολυκατοικίες αδιάκριτα βλέμματα, λουσιμένα στον ιδρώτα, πίσω από παράθυρα και κάγκελα μπαλκονιών, να λαχταρούν να κλέψουν λίγη απ' τη δροσιά μας. Ντράπηκα τόσο για την προκλητική πολυτέλεια που μου πρόσφερε ο κήπος σαν να 'κανα μπάρμπεκιου σε προαύλιο σχολείου στην Μπιάφρα.

«Πάμε να πάρουμε τη μάννα σου απ' τη δουλειά», είπα απρόθυμα στον Πασχάλη και χώθηκα στο σπίτι. Μέσα στο ζεστό δωμάτιο άρχισα να στεγνώνω και να ιδρώνω ταυτόχρονα. Στην τηλεόραση πήρε το μάτι μου τον υποψήφιο πρωθυπουργό να δηλώνει, χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι με θεατρinίστικη οργή, ότι το μαχαίρι θα φτάσει στο κόκαλο. Μετά από τόσα χρόνια αποτυχημένων προσπαθειών όλων των ικανότατων χασάπηδων της ελπίδας του λαού, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι κόκαλο δεν υπάρχει. Το μαχαίρι κόβει επιμελώς φιλέτα για το ατέλειωτο φαγοπότι των αυλικών.

Βγήκαμε στο δρόμο και αναζητήσαμε το αυτοκίνητο. Κάτω απ' τις λεπτές σόλες των παπουτσιών μου ένιωθα την άσφαλτο να σιγοκαίει. Είχε πάει οκτώ, αλλά δεν έλεγε ακόμα να δροσίσει. Είχα μια ώρα μέχρι να τελειώσει η Μάρη και σκέφτηκα να πάμε μια βόλτα μέχρι το Άλσος της Φιλαδέλφειας. Σε τρία

λεπτά οδηγούσα στην Αχαρνών, με το ερκοντίσιον στο φουλ και τον Πασχάλη στη θέση του συνοδηγού να καμαρώνει με ύφος μπλαζέ. «The Future» τραγουδούσε ο Leonard Cohen στον πρώτο σταθμό που έπιασα στο ραδιόφωνο.

Φτάσαμε στο άλσος και ανεβήκαμε μέχρι τον Κένταυρο, το πιο ιν καλοκαιρινό στέκι της περιοχής τη δεκαετία του '80. Βγήκαμε απ' το αυτοκίνητο και περπατήσαμε στα πλακόστρωτα δρομάκια. Οι λεύκες και οι ακακίες υποδέχονταν το βραδινό αεράκι μ' ένα ανεπαίσθητο θρόισμα των φύλλων. Συναντήσαμε παρέες γέρων, που κάθονταν στα πέτρινα παγκάκια κι αναπολούσαν τις καλύτερες μέρες του παρελθόντος, μη μπορώντας να καταλάβουν πώς απ' τα τιμημένα γηρατειά του γεροκαψούρη φτάσαμε στα γαμημένα γηρατειά των διαδόχων του. Οι οικονομικοί μετανάστες της επόμενης γενιάς έπαιζαν ξέγνοιαστα στην παιδική χαρά δίπλα στη μικρή λίμνη. Σε κάποια απόμερα παγκάκια, νεαρά ζευγαράκια προσπαθούσαν να ξυπνήσουν τη λίμπιντό τους απ' τον εφιάλτη της ανεργίας.

Πήρα μια μπίρα από έναν πλανόδιο κι έκατσα σε μια μεγάλη πέτρα κάτω από ένα πεύκο. Ο Πασχάλης κλαψούριζε, φλερτάροντας εξ αποστάσεως μια όμορφη μαλλιαρή γκόμενα που άκουγε στο όνομα Λάκτα. Άναψα τσιγάρο και ήπια μια μεγάλη γουλιά απ' την μπίρα, που είχε κιόλας χάσει τη δροσιά της. Την άφησα κάτω απογοητευμένος. Δύο πράγματα με αηδιάζουν πιο πολύ σ' αυτή τη ζωή: οι ζεστές μπίρες και οι κρυάδες της πεθεράς μου.

«Εγέρθητος!» άκουσα κοντά μου μια δυνατή φωνή. Γύρισα το κεφάλι μου κι αντίκρισα έναν περιεργο τύπο με μακριά λερά μαλλιά και μούσια. Ήταν ένας κλοσάρ, μάλλον εκ πεποιθήσεως και όχι εκ κρίσεως.

«Εγέρθητος!» Ξαναφώναξε τεντώνοντας το λάστιχο του βρόμικου παντελονιού του και κοιτώντας μέσα. Ο κόσμος γύρω, που έψαχνε ευκαιρία να ξεδώσει απ' τις στενάχωρες συζητήσεις της οικονομικής κρίσης, άρχισε τα πικάντικα σχόλια για το γελοίο καραβανάδικο παράγγεμα.

Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν εννιά παρά δέκα. Το φως της μέρας έσβηνε σιγά σιγά, ο καύσωνας οπισθοχωρούσε και η υποψία δροσερού αέρα έφερνε την ελπίδα της εκχειρίας στα ταλαιπωρημένα κορμιά μας μέχρι το ξημέρωμα. Στο δρόμο προς το αυτοκίνητο, μου φάνηκε ότι είδα στην άκρη της λιμνούλας μια παρέα από πάπιες να ταΐζουν ένα συνταξιούχο του ΙΚΑ.

Φτάσαμε στο φροντιστήριο, ένα παλιό νεοκλασικό διώροφο στην οδό Αγίας Λαύρας στα Άνω Πατήσια. Σήμερα είναι η τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς κι έχουμε τη γνωστή αποχαιρετιστήρια συνάντηση των καθηγητών. Θύμισα στον Πασχάλη ότι ο πολιτισμός και η ανατροφή του δεν του επιτρέπουν να βρεθεί σ' έναν κλειστό χώρο με άγριους ανθρώπους, γεμάτους μικρόβια, έτσι ανέβηκα μόνος τις ξύλινες σκάλες που με οδήγησαν στην αίθουσα αναμονής.